

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	6
คำนิยม โดย ปริญญา ผดุงถิ่น	8
คำนำผู้แปล	11
บทเกริ่นนำ ตระหนักตื่นพายุ พันเลยหมันต์	19
บทที่ 1 กาลครั้งสัมพันธ์ผูกใต้บุปผา	37
บทที่ 2 แม่นไรรวายุหิมะยังย่ำยี่	83
บทที่ 3 คู่วิหคร่วมเกาะคาคบนั้นคือความมุ่งหวัง	153
บทที่ 4 ความโห้งทะนงเป็นปัญหา	205
บทที่ 5 หลงเข้าใจว่าทุกอย่างเป็นปรกติ	287
บทที่ 6 อาลัยดอกซาฝั่งลุ่มเมื่อง	307
เกี่ยวกับผู้เขียน	372
เกี่ยวกับผู้เขียนฉบับการ์ตูน	373
เกี่ยวกับผู้แปล	374

မဟာဂေါထမီ

ဇနကာရမဂ္ဂဇာတိယဗျူ

ပာမိတဗျူဟမိတ

แสงดาวกะพริบถี่ เมฆดำบังจันทร์รา ไพร์พลในสังกัดนับพัน
พาดเกาทัณฑ์กับสาย ตั้งท่าพร้อมยิง ปลายศรของพวกเขาชี้ไปยัง
ทัพโจโฉที่ปลอมแปลงตัวเป็นทัพฮั่นเสี่ยวซึ่งรุดเดินทางมาในยาม
ราตรี โดยมีโจโฉแม่ทัพหลักอยู่ในนั้นด้วย

ดวงตาทลายพันของเหล่าไพร์พล ต่างจับจ้องขึ้นไปบนเนินสูง
ที่สูงราวป้อมเมือง

ขอเพียงคำสั่งแม่ทัพคำเดียว ศรเกาทัณฑ์คมกล้าจักฉีกอากาศที่
กำลังตึงเครียด เข้าทะลวงเลือดเนื้อของข้าศึกที่อยู่ห่างระยะร้อยก้าว
เบื้องล่าง

ฮั่นปิงนั่งบนหลังอาชาตัวงาม ตระหง่านบนเนินสูง สีหน้าเขา
ยังคงสงบขรึม ไม่ว่าจะพ่ายหรือชนะ ใบหน้ายังคงหล่อเหลาปลอด
โปร่ง ประหนึ่งว่าผลแพ้ชนะใดๆ ในโลกหล้า หามีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ
กับเขาไม่

ผู้สามารถโดดเด่นได้ท่ามกลางสมรภูมิเป็นตายที่เป็นที่รวมของแผนการและอัจฉริยภาพโดยไม่เคร่งเครียด และยังคงพูดจาล้อเล่นได้ตามปรกติวิสัย ย่อมต้องเป็นอัจฉริยะผู้มีความสามารถและมีความมั่นอกมั่นใจเหนือกว่าอัจฉริยะอื่นๆ อีกเล็กน้อย

และเขา มักจะดำเนินแผนการอย่างปลอดภัยไปรุ่งจับพลันและเอาชนะเหนือบรรดาอริศัตรูได้ง่ายดายไม่เปลืองแรงเสียยิ่งกว่าเหล่าอัจฉริยะทั้งหลาย

เขาคือน้ำแข็งที่เหล่าภมรแห่งคิมหันตฤดูไม่อาจบรรยาย เขาอยู่แห่งไหนหน ก็คล้ายกาลเวลาจะผ่นิ่งอยู่แต่ที่แห่งนั้น

ใบหน้าหล่อเหลาที่สั้นไหวจิตใจ ‘ซุนสก’ คุณหนูใหญ่สกุลดังอย่างสกุลซุนนี้ มักจะแฝงอารมณ์เฉยเมยอย่างยากอธิบายอยู่บ้างหลายๆ ปีต่อมา ยามใดที่ซุนสกหวนระลึกถึงบุรุษอดีตรักผู้ตัดใจมิขาดจนปัจจุบัน บุรุษผู้เพียงสัมผัสก็ทำเอาลมหายใจแทบขาดห้วง บุรุษที่หนุ่มแน่นเสมอในความทรงจำของนางและมักจะเลื่อนลอยเยินซาเป็นนิത്യผู้นี้ จนบัดนี้ยังหาคำตอบไม่พบ ว่าดวงตาที่เลื่อนลอยเพิกเฉยแต่ชวนลุ่มหลงนั้น มีสาเหตุที่มาจากสิ่งใดกันแน่

นางมักจะหาไม่พบเจาะเข้าไม่ถึง กับโลกส่วนตัวอีกใบภายในดวงตาที่มองทะลุทะลวงผู้คนและสรรพสิ่งของเขาที่เธอให้ความสำคัญยิ่งกว่า

มันเป็นโลกที่มีเพียงเขาผู้เดียวที่เข้าออกได้ตามแต่ใจ ในโลกแห่งนั้น มวลบุปผาเบ่งบาน และมีเงาร่างอ่อนช้อยสายหนึ่งเสมอ

บุปผาสีแดงรูปคล้ายชามบานเต็มท้องทุ่งทิวเขา ตัดกับประกายดาวกะพริบเยินบนท้องนภา ดอกไม้สีแดงดังเพลิงไหม้นับหมื่นนับพันดอกนั้นสำหรับเขาแล้ว ยังมีอาจเทียบเท่าดอกหนึ่งดอกนั้น

บุปผามากหลายยังขาดท่วงท่า ดอกไม้ดอกโตก็โน้มกิ่งเอน
ทุกครั้งที่เขามักจิบน้ำชาค้ำหนึ่งแล้วบ่นงมำ ดวงตาที่ลึกล้ากลับกลายเป็น
เป็นเชื้อเพลิงที่เผาจนเทาหม่น ประกายไฟแปรจากแดงเป็นคราม หวัง
นั่นเอง ชุนสกรู้ดีว่า เขากำลังกลับสู่โลกที่มีเพียงเขากับ ‘นางผู้นั้น’
เท่านั้นแล้ว

เขาอยู่เขาไม่อยู่ ส่วนนางเอง กลับกลายเป็นการคงอยู่ที่เป็น
ส่วนเกิน

เพราะบุรุษใจร้ายที่ไม่เคยจับจ้องนางตรงๆ ผู้นี้ ทำให้โลกที่เปิด
กว้างของชุนสกร นับแต่นั้น เหลือเพียงโลกเล็กๆ ที่มีเพียงเขาและนาง
เท่านั้น ทว่า แม้โลกเล็กๆ ไบนี้ เขาเองก็หาได้ดำรงอยู่จริงๆ ไม่

ภายในโลกของนาง เขาคือใจดวงของนาง ทั้งหทัยมโหด แปร
ปรวน ดุดันไร้คุณธรรม

แต่น่าเสียดาย ภายในโลกของเขา นางกลับไม่ใช่ตัวเจ้าของเขา
ไม่เคยและไม่อาจเป็น

ม้าศึกถูกร้อยย่ำเกือก สายเกาทัณฑ์ที่ถูกตั้งรั้งนับพันคันบังเกิด
เสียงซิ่งเคียดที่พาให้ชนหัวลูก ช้างอ้วนปึงยังอยู่ในที่ท่าส่งาปลอดภัย
โปร่งดุจเดิม คอยสังเกตทหารทัพโจที่อยู่ในอาการแตกตื่น ไม่มีทางหนี
ในค่าย เผชิญกับโจที่วิกฤติมาเยือน รวมทั้งทัพอ้วนที่ยังเลอะเลือน
ไม่รู้ตัวว่าตกอยู่ในสภาพจะถูกเข่นฆ่าด้วยฝีมือพวกเดียวกัน ทำให้อ้วน
ปึงบังเกิดภาพดวงตาจุมองเห็นกบน้อยในก้นบ่ออีกครั้ง

กบน้อยในก้นบ่ออีกแล้ว อ้วนปึงส่ายหน้ายิ้มรันทด

ท่านพ่อ ท่านถือข้าตั้งหนึ่งกระเรียน กระเรียนเหินหาวที่ถูกร้อย
ก้องเก้าชั้นฟ้า แต่ข้าเองกลับไม่เคยบอกกับท่านเลย ว่าตลอดมา ข้า
มองตนเองเป็นเพียงกบน้อย

กบน้อย...ที่ซุกตนเองในโลกใบเล็กได้บ่อน้ำนิ่งเฝ้าชมดาว กบ
ก้นบ่อที่ไม่ใส่ใจที่จะไปคลุกคลีกับฝูงนาควันของมนุษย์โลก

ท่านพ่อ ท่านมักต่อว่าหาว่าข้าขาดซึ่งปณิธานจะช่วงชิงได้หล้า
หมิ่นแคลนว่าข้าเป็นเพียงใจว้อองผู้เสวยสุขเฝ้าคอยเด็ดดาราคอยแต่
เพียงในสวนบุปผาน้อยๆ ของตนเอง ท่านว่าทนต์ไม่ได้ที่เห็นข้าปล่อย
ให้อัจฉริยภาพความสามารถที่มีอยู่ต้องสูญเปล่า ทำลายภารกิจที่ฟ้า
ประทานมาให้ ท่านจึงฟังหลายบ่อน้ำขี้บุงผา บีบบังคับให้ข้าต้อง
กางปีกทะยานเหินกู่ก้องด้วยควมรันทศ ก็เฉกเช่นที่ข้าว่า ท่านหา
ความเข้าใจอะไรเลยไม่

ท่านไม่เข้าใจเลย ผู้ที่มีภรรยาแลบุตรลับๆ มากมายอย่างท่าน
ไม่เคยเข้าใจเลยว่า ขอเพียงมีโอกาสได้ครองคู่กับนางในดวงใจ ต่อให้
เป็นบ่อน้ำที่น้อยนิดเพียงใด ก็จักกลายเป็นจักรวาล เป็นป้อมเมือง
อันกว้างขวางที่แสนสงบไม่ถูกผู้ใดรบกวน

ขอเพียงได้อยู่เคียงคู่กับหนึ่งเดียวในโลกาผู้นั้น ให้เป็นกระเรียน
ก็ดี กบน้อยก็ช่าง มันหาความแตกต่างกันไม่

ขอเพียงได้อยู่เคียงข้างกับบุปผาหนึ่งเดียวดอกนั้น จะนอกบ่อ
หรือในบ่อ ก็หาความสำคัญไฉน

พอนึกถึงบิดาผู้คร่ำเคร่ง ผู้จุดกระซอกเขาออกจากบ่อน้ำจนไม่
อาจกลับไปได้ผู้นั้น อ้วนปึงก๊อดที่จะขมวดคิ้วอีกครั้งไม่ได้

รอบพื้นที่อ้วเจ้าเป็นเนินสูงล้อมรอบ เมื่อมองแต่ไกลในความ
มืด ก็ดูประหนึ่งบ่อน้ำร้างบ่อใหญ่ยักษ์

และนอกบ่อ ปรกกายไฟระยิบกำลังรายล้อม คำคีนี่ปรกกาย
ดาวรอบบ่อน้ำฉายส่องความมืดมนอนธการเหนือท้องนภา

ท่านพ่อเอ๋ยท่านพ่อ ยามนี้ท่านผู้ปรากฏกายอยู่ในอ้วเจ้า จะ

แยกแยะตนเองออกหรือไม่ ว่าอยู่ในรั้ววิหคหรือบ่อน้ำกันแน่?

กลางบ่อมีป่อ ในบ่อก็ยังมีอีกบ่อ

บ่อน้อยรับรู้ง่าย บ่อใหญ่มีรูตัว เมื่ออยู่กลางบ่อที่กว้างใหญ่ มนุษย์จะหลงลืมตัวว่ามีใช้กบน้อยในบ่อ แต่กลายเป็นฉลามแห่งทะเล บูรพา

ท่านพ่อ อย่าได้โทษข้าเลย ท่านเป็นผู้ที่ลากข้ามายังบ่อน้ำใหญ่ ของท่านเอง

ต่างอยู่ในบ่อ มีอาจเป็นตัวของตัวเอง นี่ท่านกล่าวเอง

วันนั้นท่านเหยียบขยี้ดอกชาภูเขาในสวนของข้า ดอกชาภูเขา ดอกเดียวในชีวิตข้า ทั้งยังหันเงาหลังใหญ่โตใ้รน้ำใจใส่แล้วกล่าวกับข้า ว่า บุปผาของเจ้า ใต้หล้าของข้า ล้วนเป็นสิ่งเดียวกัน

ท่านเข้าใจว่าเมื่อดอกชาถูกหัก สวนชาถูกเผา วันหน้าวันหลัง ข้ายังสามารถปลูกชาขึ้นสวนใหญ่ ลุ่มหล่งดอกชาภูเขาดอกใหม่ นั่น ท่านคิด

แต่ท่านไม่เข้าใจ ท่านไม่มีทางเข้าใจได้เลย

ว่าสำหรับกบจืดน้อยผู้นั้นแล้ว ในชีวิตของเขา มีเพียงดอกชา ภูเขาที่เป็นหนึ่งไม่มีสองดอกนั้นเท่านั้น

ดอกชาภูเขาที่เจอก่อนกาลดอกนั้น คือดอกตูมหนึ่งเดียวที่รอ แบ่งบานในโลกใบน้อยของเขา

หากไร้ซึ่งน้ำใจผูกพัน ดอกชาภูเขาดอกนั้น มันก็เป็นเพียงดอก หนึ่งเ็นชาภูเขานับหมื่นดอกในโลกหล้า

และเพราะมีรัก ดอกนั้น ก็กลายเป็นหนึ่งดอกที่ไม่มีซ้ำสองใน โลกนี้

ชาภูเขาของข้า ต่้าจี้ของท่าน ท่านเชื่อมั่นว่าบุปผาดอกนั้นชัด

ขวางหนทางของข้า ท่านจึงยำขี้มันอย่างดุดัน ท่านนึกว่าไร้ซึ่งต่ำจีแล้ว ใจว์อ่องก็จะเป็นใจว์อ่อง เพียงไร้บุปผาให้ลุ่มหลง เขาก็จะยอมเปลี่ยนแปลงแก่นสัย ตัดใจปรับความคิด แล้วหันกลับมาช่วงชิงได้หล้ามาอยู่ในกำมืออย่างไม่สิ้นเปลืองเรี่ยวแรง

นั่นท่านเข้าใจเอาเอง ท่านมักเข้าใจไปเองเสมอ

ปราศจากบุปผา ก็ไม่เคยแปรเปลี่ยนใจของกบน้อยที่อาศัยต่อบุปผา เหนือศีระระไร้ดวงดารา ก็ไม่เคยเปลี่ยนใจใจว์อ่องผู้หมายเด็ดดาว

เพียงแต่หลังนิ้วข้าดีดดัง เพลิงผลาญผ่านพื้นจนรูสีดินเกรียมไหม้ ซากศพทั้งพื้นปฐพีจักกลายเป็นปุ๋ยดิน บุปผาของข้า ก็จะมีดินที่อุดมสมบูรณ์ สวนดอกไม้ของข้าก็จะหวนคืนมาอีกครั้ง

เสี่ยวฉา (ซา) ของข้า...ก็สมควรสู่สุดติแล้ว

ศึกกัวต้ออันเป็นที่จับตามองทั่วแผ่นดินศึกนี้ ชนรุ่นหลังอาจมองเป็นศึกเป็นตายแห่งการช่วงชิงอำนาจอิทธิพลทั่วแดนเหนือระหว่างสกุลอ้วนกับสกุลโจ และอาจมีใครที่ยึดมั่นว่านี่คือศึกที่ทำให้อ้วนปิ่งรวบอำนาจในสกุลอ้วนไว้เป็นหนึ่งเดียว ทว่าหาจะมีผู้ใดในโลกที่ลวงรู้ไม่ว่าศึกที่เกี่ยวพันถึงชะตากรรมของทั้งสกุล อนาคตของบ้านเมือง และความเป็นตายของคนนับหมื่นศึกนี้ สำหรับข้าแล้ว มันก็เป็นเพียงการหว่านปุ๋ยเตรียมดินเท่านั้นเอง

ตระหนกไปใย? ไม่ว่าท่านจะทำการสิ่งใดเบื้องหลังไว้มากมายเพียงไหน ท่านก็ยังมิอาจบิดเบือนรากฐานแห่งความเอาแต่ใจของบุตรชายท่านเลย

ได้หล้าของท่าน สวนบุปผาของข้า ต่างล้วนเป็นสิ่งเดียวกัน ท่านทำลายสวนของข้า ข้าก็เผาได้หล้าของท่าน เขกเช่นเดียวกัน

การยกสกุลแห่งตนให้ครองใต้หล้าเป็นการเห็นแก่ตัว การเอา
แต่ใจก็เป็นการเห็นแก่ตัว ก็แค่คนตาเหล่เข้าคนตาซ้อนเท่านั้นเอง

เมื่อสำเร็จการใหญ่ กระดูผูกพันนับหมื่น ครองใต้หล้า มันยิ่ง
ใหญ่โอฬารเพียงไหน?

สุดท้าย ก็เป็นเพียงการปลุกเพาะบุปผาเท่านั้นเอง

ท่านพ่อเอ๋ยท่านพ่อ ตลอดมาคอยลงแฉ้ให้ข้าปั่นปายก้าวหน้า
ท่านพ่อผู้ยิ่งใหญ่ผู้บังคับให้ข้าขึ้นควบอาชา ท่านและใจใด กับบรรดา
เซษฐาผู้ไม่ได้รับความของข้า จงลงดินเป็นวิญญาณใต้บุปผาเสียเถอะ
หนึ่งวิหค สองวิหค สามวิหค... ล้วนพร้อมพริก ปุยดินมาพร้อม
แล้ว

คำนี้แสงดาวประปราย ลมประจิมโชยกลิ่นเหม็นไหม้อันคุ้นเคย
อ้วนปึงชูนิ้วเรียวยาวทั้งห้าขึ้นสูง รวบจักรราศีดวงดาวหาโมงยามอัน
มันเหมาะมารวบไว้ในกำมือ ก่อนดีดนิ้วไปหนึ่งครั้ง

“ศึกแห่งกัณฑ์...”

เป๊าะ อ้วนปึงเด็ดดวงดาวที่หลงเหลือเพียงสามสี่ดวงลง ปล่อยให้
โลกาให้ตกสู่ความมืดมิด ชั่วพริบตา หมู่ดารารายลับตั้งควัน

“...ถึงครายุติแล้ว”

พร้อมเสียงดีดนิ้ว ปลายศรคมกล้าหลายพันแหวกอากาศ

ฉีกๆๆๆๆๆๆๆ...

ต้นเพลิงถูกจุด และประกายไฟกำลังจะลามทุ่ง

ข้างป่อ ทัพอ้วนที่อำพรางตัวจนสามารถชักนำให้ทัพอ้วนถ้ำ
อ้วนซงสองทัพห้าหันกันเอง ชั่วก่อนหน้าที่ยังเข้าใจว่าสามารถเรนหลบ
รอดไปด้วยความปลอดภัย กลับต้องถูกหมื่นศรทะลวงใจ ล้มคว่ำนอน
ตายโดยไม่ทันได้ร้องออกมา

ต้องการสายโลหิต ไม่คำนึงถึงสายสัมพันธ์ ต้องการอำนาจ ไม่คำนึงถึงกตัญญูธรรม

ข้างบ่อ ทั้งอ้วนถ้ำและอ้วนซงที่ปีนปายจากบ่อหนึ่งไปยังอีกบ่อหนึ่ง ยังคงได้เถียงกันไม่เลิกรา นับแต่เคลือบพลจากเกาเสียมายังอ้วนเจ้า ทั้งสองทัพไม่หยุดกันด่ากล่าวโทษกันเอง รถม้าที่จุดไฟคันแล้วคันเล่า กระแทกเข้าไปในบ่อ พวกเขา ก็ยังคงปิดความผิด กล่าวโทษต่อกัน อย่างดุเดือดว่าอีกฝ่ายใดถึงได้ชักนำทัพโจโฉเข้ามาด้วย

คำสอนสั่งของท่านข้ามีกล้ำลิ่มเลือด ต่างก่อเกิดรวมรากเดียวเมื่อตัดโคน ก็ต้องถอนราก

ในบ่อ พออ้วนเสี้ยวเห็นทั้งอ้วนถ้ำอ้วนซงล้วนถูกชักนำมา แม้แต่อ้วนฮีผู้มีหน้าที่นำทัพเผาอ้วนเจ้า และยังไม่ทันได้รับคำสั่งให้ยกเลิกภารกิจยังมาด้วย... สีหน้าเขาก็แข็งทื่อได้แต่พึมพำกับตนเองทั้งหมด เคราขาวดอกเลาสั้นระริก มาพร้อมกันทั้งสามคนแล้ว หากว่าข้าคืออ้วนบึง ถ้าข้าคืออ้วนบึงแล้ว...

บิดาหาใช่ใจว์อ่องไม่ ไหนเลยจะล่วงรู้ความสุขแห่งการปลุกดอกไม้เต็ดดาราของท่าน?

เปลวเพลิงพวยพุ่งสู่ฟ้า พี่บ...อ้วนถ้ำ อ้วนซง อ้วนฮี หญ้ารกบนทางสายหลัก อุบัติระคใหญ่โตที่สุดบนเส้นทาง...

ข้า อุบัติระคที่ใหญ่หลวงที่สุด ก็คือข้า บิดาของผู้คนนี้

ศรเพลิงพุ่งปักต้นขาอ้วนเสี้ยวอย่างไรเสีย

บิดาผู้เป็นมหาบุรุษพลิกพิรุณตลบเมฆามาหลายสิบปี สุดท้ายต้องเข้าอ้อน งอทรุดลงอย่างไรเร็วแรง

เพลิงผลาญลามฟ้า ทะเลเพลิงแผ่ทั่วทุ่ง ส่งผลให้ม่านรัตติกาลอันธการก่อนนี้พลันสว่างด้วยประกายดาว แพรพราวราวภาพนิมิต

ฉีกๆๆๆๆๆๆ หมู่ดาราราที่ก่อเกิดจากศรเพลิงแหวกนภามาถึง เสงยหน้ามองเห็นแสงเพลิงราวกระเรียนอาบไฟที่สยายปีกทะยานขึ้นฟ้า ทิวทัศน์ตระการสะดุดตาเช่นนี้ ทำเอาอ้วนเสี้ยวผู้ถูกศรปักต้นขามืออาเจียนได้มัน ไบหน้าถูกแสงไฟฉายส่องจนแดงก่ำทั้งหัว อารมณ์สับสนเจือปนในใจ ลึนบังเกิดรสชาติขมเหมือนเจือเปรี้ยว คล้ายลิ้มรสชาฏเขาที่คั่วจนไหม้เกินพอดี

เพลิงผลาญเผาเสีย ไฟไหม้อ้วนเจ้า แผนจริงๆ เท็จๆ ถูกใช้อย่างแยบยลถึงขีดสุด อาศัยอ้วนดำ อ้วนชงล่อทัพใจใจเข้ากับดัก ‘หนึ่งศรสามวิหค เบ็ดเสร็จในหนึ่งแห เพิกเฉยยื่นคอยท่า’ นี่โยมิใช่แผนลัษณ์อันซ้ำของของลูกปิงเจ้าหรือ? จากแรกเริ่มยิ้มทัพตั้งโต๊ะที่หัวเจ้าให้ทอนกำลังทัพพันธมิตร ยิ้มกำลังตีกำลัง ชักนำพยุภคภัยกีดกันสุนัขป่ายังคงส่งางามงด ขณะโดยมิเสียแม้เศษหนึ่งไพรวพล...ลูกปิงเอ๋ย ลูกเล่นเจ้ายังพัฒนาขึ้นอีกขั้น โคนใจโฉมผลงานได้เจ้า ล้มล้างข้าผิดอยู่ที่สามเซษฐา แผนการเช่นนี้หมดจดสมบูรณ์ ช่างเป็นแผนการอันสมบูรณ์แบบโดยแท้...

อ้วนเสี้ยวหงนมองกระเรียนเพลิงที่สยายปีกเหินหาอยู่เบื้องศีรษะ อดมิได้ต้องพลอยเลียนแบบท่วงท่ากระเรียน ด้วยการกางแขนแบฝ่ามือขึ้นฟ้า

ฝ่ามือหนาใหญ่ที่เคยพลิกเมฆาปวนพิรุณ เคยควบคุมกำหนดชะตาบุตรชายอย่างง่ายดายคุณนี้ บัดนี้ทำได้เพียงแสดงท่าที่ยอมศิโรราบขออภัยโทษด้วยอาการสั่นเทา

กลางฝ่ามือกลายเป็นหย่อมน้ำ น้ำตาซราที่ควรรินหลังด้วยความอหังการ กลับกลายเป็นเหงื่อกาฬชุ่มสองฝ่ามือ

ไร้ซึ่งช่องโหว่ แยบยลตระการ ลูกปิงเอ๋ย เจ้า...

...หาที่มีความจำเป็นต้องพึ่งพ่อแล้ว

ความรักจากบิดาอันบิดเบี้ยว ย่อมทดแทนได้ด้วยกตัญญูอัน
เคี้ยวคุด

พ่ออย่างข้า นับแต่นี้ไม่เหลือคุณค่าให้ถูกหลอกใช้อีกต่อไปแล้ว
ลูกบึ้ง เจ้าทำถูกต้องยิ่ง หากว่าข้าเป็นเจ้า ข้าเองก็จะทำเช่นนั้น

วิธีการตอบแทนบิดาที่บีบคั้นให้ตนกลายเป็นจอมมาร
ย่อมต้องใช้วิธีของจอมมาร

ยิ่งเหยียดโหดดุตัน ก็ยิ่งเข้ากับวิถีกตัญญูแห่งสกุลอ้วน

เช่นนี้แล กลืนกินข้าให้เป็นเถ้า ย่อยสลาย...ให้ข้ากลายเป็นปุ๋ย
ดินอันอุดมสมบูรณ์ที่สุดขีด เพื่อหล่อเลี้ยงฟุ่มเฟือยให้เจ้าได้ยั่งรึกยืนต้น
เถอะ

เฉกเช่นกับที่ข้าเคยขยำกลืนกินผู้พ่อ บิดาข้ากลืนกินท่านปู่ ย่า
เหยียดบะโหลกบรรพชนเพื่อป็นปายที่ละก้าวๆ อาศัยวิถีก้าวหน้าใน
รูปแบบของสกุลอ้วน บรรลุสู่ขั้นฟ้าสุราลัยเถอะ

เพลิงไหม้ลามฟ้า เสียงร่ำร้องท้วท่ง เสียงร้องขอความช่วยเหลือ
ระคนกับเสียงก่นด่าปนเปในหมอกควันจนแยกไม่ออก บางคนความ
ตายมาเยือนถึงที่ก็ยังไม่สำนึกรู้ตัว ผู้ร่วมสายเลือดเข่นฆ่ากันเอง บ้าง
กลายเป็นพิเศษดิน จนกระดูกฝังไปแล้ว ยังไม่รู้ตื่นสายปลายเหตุ
เลย

ร่องระหว่างนิ้ว เห็นศรเพลิงพุ่งไหลเนื่องดูจุ่มดาวตกเป็นจุดๆ
ตั้งเด็ดดวงดาวให้ปริร่วงจากเบื้องสูง อ้วนบึ้งผู้ชิงขอบบ่อชมดาราดู
ปลายนิ้วพลางก้มพินิจพิเคราะห์คล้ายตริกตรองไปพลาง

พอท่านพ่อจากไป ข้า ก็กลายเป็นเด็กกำพร้าผู้ไร้ญาติขาดมิตร
อย่างแท้จริง

เพียงแต่เมื่อจะเป็นกำพร้ากลับมาได้รู้สึกสูญเสียสิ่งใดอย่าง
คิดไม่ อาจเป็นเพราะเมื่อคราวครั้งที่บุรุษใจเหี้ยมปลิดชีพสตรีอันเป็น
ที่รักของตนเป็นต้นมา บิดาที่เขาเคยสูญเสียไปแล้วได้กลับคืนมา บิดา
ผู้มีสายโลหิตชั้นกว่าน้ำผู้ นั้น ได้ตายจากไปแล้ว

ตั้งแต่วันที่เสียจากไป ข้าก็เป็นเด็กกำพร้าไปแล้ว ความสุข
ความสำราญใดๆ ในโลกล้วนหามีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าไม่ มีก็เพียง
ความโดดเดี่ยวเดียวดายเท่านั้น

เศษดินเม็ดดำทุกเม็ดที่ถูกเอ็กม้าศึกหมื่นพันเหยียบพลิกปลิว
ว่อนปะปนกับโลหิต หลังเสร็จศึกล่องสู่วสันตฤดูในปี่หน้า แน่นอนว่า
ก้าวต่อไปต้องแบ่งบานด้วยดอกซากุนทั่วทุ่งทิวเขา แดงเจิดจ้าตระการ
ขจายกลีบทุกแห่งหน

นึกถึงซาฎุเขา ไบหน้าเย็นซาไร้อารมณ์ของอ้วนปิ่ง ค่อยบังเกิด
เสี้ยวอารมณ์ปลาบปลืม

เปลวเพลิงแรงกล้าสะท้อนเข้าสู่ดวงตาดุจแก้วผลึกของเขา
คล้ายดอกซากุนเขาแดงเจิดจ้าดูอบอุ่น ชัยชนะครั้งสำคัญที่ได้มาโดยไม่
เปลืองแรงที่อยู่เบื้องหน้า กับบุรุษผู้หลงไหลในบุปผาผู้ นี้ หาได้มีสิ่งใด
ควรค่าแก่การตื่นตื่นเร้าใจไม่

รอยยิ้ม ความสุข ความหวังและมุ่มมองอันบริสุทธิ์ที่มีต่อโลก
ของเขา ได้โรยราเหี่ยวเฉาไปพร้อมกับดอกซากุนเขาดอกแรกในชีวิตของ
เขา ไม่มีวันแบ่งบานอีกเลย

ศึกก้าวต่อไปยุติลงแล้ว ทหารราชย์ใจโง่กำลังจะกลายเป็นปุ๋ยดิน
อันอุดมที่สุดใต้บุปผา สามพิสดารฝ่ายใจโง่จะถูกทำลายทีละคนเป็น
การตัดรากถอนโคน ไพร่พลทหารหาญหลายสิบหมื่นของทัพโจจะตก
เป็นกำลังพลของอ้วนปิ่งเพียงผู้เดียว ทุนรอนอันเฟื่องฟูของสกุลอ้วน

ก็จะตกอยู่ในมือคนผู้เดียวกันนี้ หลังจากหยู๋รากถูกเผาสิ้น หินถ่วงทาง ถูกกำจัด เมื่อนั้น อ้วนปิงก็จะกลายเป็นจอมคนวัยเยาว์ผู้ทรงอิทธิพล ที่สุดแห่งยุค ทั้งอุดมด้วยภูมิปัญญา โลกหล้าจะมีแต่ผู้คนที่ถูกทิ้งห่าง จนเห็นเพียงหลังไหวๆ

เหล่าอัจฉริยะที่ยังไม่พ่ายแพ้ มันก็เป็นเพียงเศษธุลีโคลนได้ เกือกม้าของอัจฉริยะในหมู่อัจฉริยะอย่างเขาเท่านั้น

ด้วยคุณสมบัติของความเป็นศิษย์รักแห่งแปดประหลาด ลำดับหนึ่งแห่งแปดพิสดาร ผู้ครอบครองสองขุมกำลังหลักทั้งด้านมืดและสว่างในโลก และเป็นยอดอัจฉริยะผู้เป็นศูนย์รวมแห่งความรักความชื่นชม ย่อมคู่ควรที่จะฆ่าเหล่าอัจฉริยะไว้ได้เกือบ ก้าวมาถึงก้าวนี้ ยืนชมลำสัตรีจากที่สูง เด็ดดาราด้วยมือ เหล่านี้ล้วนเป็นชะตากรรมของอัจฉริยะเหนืออัจฉริยะ ดังนั้นอ้วนปิงจึงไร้รอยยิ้มทั้งไม่รู้สึกรำไจนั่นเพราะ สำหรับอันดับหนึ่งแห่งแปดพิสดารผู้คำนวณรู้การณ์ล่วงหน้า ตั้งแต่พายุดาแล้ว ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสิ่งที่อยู่ในความคาดหมาย ประหนึ่งเรื่องราวที่เคยอ่านมาก่อนแล้วจึงไม่อาจมีสิ่งใดที่น่าตื่นเต้นเลย

บุคคลที่ฉลาดหลักแหลมจนเกินไป มักไม่ละโมภย์ดีกับอำนาจ และฐานะสักเท่าไรหรอก

อ้วนปิงเป็นผู้หนึ่งได้บ่อชมดาวมาตลอด ไม่ใช่ไม่มีปัญญาที่จะครองได้ห้ำ เพียงแต่เขาไม่ปรารถนาเท่านั้นเอง

ไม่ทำ ไซ่ว่าทำไม่ได้

จุดเริ่มต้นก็คือจุดจบ จุดจบอันสมบูรณแบบ ขณะเดียวกันก็เป็นจุดเริ่มต้นที่เว้งว่างเลื่อนลอย คนที่ฉลาดเกินคนอย่างเขา มองทะลุถึงความว่างเปล่าไร้สาระเบื้องหลังของชัยชนะ เข้าใจโดยไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์ เป็นเหตุให้ขาดความตื่นเต้นรำไจมาตลอด

ไม่รู้ว่า เป็นโชคหรือเป็นเคราะห์ ที่ทิ้งจื่อผู้เอาแต่ใจ หามีจิต
ทะเยอทะยานผู้นี้ กลับต้องมีบิดาผู้ยิ่งใหญ่ที่มุ่งมั่นสร้างผลงาน ทั้ง
ยังไม่เลือกวิธีการที่จะผลักดันให้ผู้บุตรสู่บัลลังก์ฮ่องไห้จงได้

บิดาผู้นี้ไม่ถือสาที่ผู้บุตรแค้นเคืองเขา นั้นเพราะว่าความแค้น
คือแรงผลักดันยอดที่จะกระตุ้นคนให้ป็นปาย

บิดาผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ ใช้ความรักอย่างบิดเพี้ยน อดกลั้นแบกภาระ
สละตนเอง เพื่อให้บุตรเจ็บแค้นจากเหตุที่คู่รักถูกปลิดชีพอย่างไร้ความ
ปราณีทำลายความสุขที่มีเหลือเพียงน้อยนิดของเขา ให้เขากระทำ
ปิตุฆาตเพื่อปิดฉากเยื่อใยความโกรธแค้นชิงชังที่พันพัวยุ่งเหยิงกันมา
นานปี

ในทะเลเพลิงนั้นซาฎุเขากำลังสะพรั่งเบ่งบาน เมื่อแหงนมอง
บุตรชายบนเนินสูงที่สยายปีกได้ในที่สุด ผู้เป็นพ่อก้มกราบกรานสู่พื้น

เมื่อจอมมารผุดขึ้น ก็ยอมทำให้จอมมารอื่นๆ ทั่วแผ่นดินต้อง
ก้มหน้าหมอบกราบ

ที่สุดก็เดินมาถึงจุดนี้ จุดที่บรรลซึ่งปณิธานของผู้เป็นบิดา ใน
ที่สุด

รอยมัวหมองเล็กๆ ที่ยอมเสแสร้งพลาดทำให้ได้ยับอายที่เฮา
โลกวอน เพื่อให้ชาวโลกและอีกเจ็ดพิสดารประมาทดูแลน บัดนี้ได้รับ
การชำระเกลี้ยงเกล้าแล้ว

แต่แล้วมันจะเป็นอะไรไปหรือ ใจวอู้ฮ่องเคยพะวงถือสากับข้อ
กล่าวหาที่ผู้อื่นประเคนให้ดอกหรือ?

เมื่อขาดสตรีอันเป็นที่รักหนึ่งเดียวของชีวิตมาอยู่เคียงข้าง ให้
ชัยชนะยิ่งใหญ่เพียงไหนก็หมดความหมาย ยิ่งเป็นชัยชนะที่จะต้อง
สละสตรีผู้เป็นที่รักเพียงหนึ่งเดียวเพื่อแลกมันมาด้วย ก็ยิ่งไร้ความหมาย

“สวนบุปผาของพวกเขา...”

อ้วนปิ้งซึ่งรู้สึกไร้รสชาติ ได้ล้วงวัตถุเม็ดดำๆ เม็ดหนึ่งออกจาก
อกเสื้อมาสใส่เข้าปาก

รสชาติของดวงดาว อาจไม่ได้แตกต่างจากรสชาติอันคุ้นเคย
ของชาภูเขาที่อยู่ในปากเท่าไรนักก็ได้

นี่คือรสชาติของนาง รสขมเฝื่อนของชาภูเขา

“...ในที่สุดก็สามารถดำเนินต่อไปได้แล้ว”

ในที่สุด

เสี้ยวฉา

ข้ามิเคยลืมเลือนเลยว่านี่คือ...
โลกที่ไม่อาจมีเจ้าอีกต่อไปแล้ว

ประโลมใจใต้บุปผาอย่างเศร้้าหมอง
จิตลอยล่องรัตติกาลตามดาวเดือน

บทที่ 1

กาลครั้ง

สมัยหนึ่งผู้ที่ได้บุปผา

ดาวตกลากหางแคบยาวเจ็ดจําเป็นสาย กริดม่านรัตติกาลจาก
เบื้องบนเฉียงลงสู่नाव

ราตรีห้วงปลายแห่งสารทฤดูหนาวคล้ายหิมะจะตก นุรุษหนุ่ม
ร่างผอมสูงผู้หนึ่งกำลังลู่บนหวดเครยยาวใต้คาง พลังเหม่อมองดาว
ตกจากฟากฟ้าพร้อมถอนหายใจเบาๆ

ลมหายใจนั้น ก่อตัวเป็นกลุ่มหมอกสีขาวในราตรีมืดมิด

ก็อ๊กๆ...นอกศาลาพักกาย นุรุษวัยกลางคนที่เพิ่งมาถึงเอาไม้
เท้าพึงไว้ข้างโต๊ะ ถอดเสื้อคลุมยาวออก หายใจเข้าออกยาวๆ ก่อน
หยิบป้านสุราที่อุ่นไว้เทใส่ชาม บรรจงรินเองดื่มเอง

“วิญญาณตระหนักรู้ร้อน ทิวเขาสายธารไร้หลักแหล่ง” นุรุษวัย
กลางคนปลดหมวกสานไม้ไผ่ออก เผยศีรษะล้านเลี่ยน หางคิ้วทั้งสอง
ข้างปรากฏรอยสักสีดำเข้มทอดยาวไปคลุมขมับจนไปเชื่อมกับเคราทั้ง

สองข้าง แวดตาของบุรุษกลางคนส่องประกายเจิดจ้าคุกคามผู้คนที่
คล้ายกับว่าเพียงสบตาเขาเท่านั้น ท่านก็จะถูกเขามองทะลุปรุโปร่ง ทั้ง
ยังทำให้ท่านเชื่อฟังคำพูด ยอมรับคำสั่งจากเขาอย่างง่ายดาย “สร้าง
ชื่อแต่เยาว์วัย เป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูล ไฉนท่านอ้วนกลับมองनावัว
แล้วทอดถอนใจเล่า?”

กลุ่มหมอกสีขาวพวยพุ่งขึ้นตามเงาหลังของบุรุษหนุ่มอีกครั้ง
“คนโหดก่อการ ล้มล้างคนดี เล่นแต่ขลาดเขลา ราชสำนักเสื่อม
ทรุด กลียุคตั้งเค้า นับวันก่อเกิด” บุรุษวัยกลางคนรินสุราอุ่นจนเต็ม
ชาม กรอกหมดในคำเดียว “สกุลอ้วนครองสามตำแหน่งใหญ่ ครอง
อำนาจสำคัญ วมใจทั้งแผ่นดิน มีศักดิ์ฐานะพร้อมพริกที่จะเรียกระดม
พลทั่วหัวล้า สกุลแห่งคุณธรรมความภักดี เป็นที่สรรเสริญแซ่ซ้องไปทั่ว
หัวล้า...”

เพียงปลายสารถยดูเท่านั้น อากาศก็หมึกลงไปด้วยกลิ่นอาย
สังหาร

“ในที่สุดหัวหน้าครอบครัวสกุลอ้วนก็ขึ้นครองตำแหน่งประมุข
แห่งสกุล...” บุรุษวัยกลางคนจับจ้องอ้วนเสี้ยวเหม็ง “...ตัดสินใจแล้ว
หรือยัง ว่าจะเป็นตงฉินในกลียุค หรือว่า...กังฉินในยามสันติ?”

“...เฮ้อ” อ้วนเสี้ยวผู้กำลังย่างเข้าสู่วัยฉกรรจ์เปี่ยมบุคลิกภาพ
เลิศล้ำ รูปโฉมโดดเด่นเกินผู้ใด เขาคลิ่งถูรอยซ้าได้ตาเบาๆ วางชาม
สุราลงแล้วหันกลับไปยิ้มอย่างจหนักกับใจจู้ “จะไม่อาจเดินตามครรลอง
บรรพชน เป็นตงฉินในยามสันติอีกต่อไปแล้วหรือ?”

“ยุคสมัยกำลังค่อยๆ แปรเปลี่ยน แผ่นพสุธาเบื้องเท้าได้ค่อยๆ
สิ้นไหว หากไม่ฉวยจังหวะยับบนหัวคลื่นก่อนแล้วละก็...” ใจจู้คว้าไม้
เท้าขึ้น เคาะใส่หัวเข่าอ้วนเสี้ยวเบาๆ “...ก็จะถูกคลื่นกลบจนมิด ใน

ฐานะประมุขสกุลอ้วนผู้แบกรับชะตาชีวิตหลายร้อยของสกุลอ้วน ท่าน...คิดได้แล้วหรือยัง?”

“สกุลอ้วนครองสามตำแหน่งสำคัญมาแล้ว ด้วยชื่อเสียงที่ พัวพัน สะกิดเพียงนิดก็ขยับตัวของคาวพยพ มิอาจไม่ตริตรองให้ถี่ถ้วน สักหน่อย”

“ชื่อเสียงเกียรติยศจากสามตำแหน่งใหญ่ที่สืบรุ่นต่อรุ่น อำนาจอิทธิพลล้นหลามของสกุลอ้วน มันจะกลายเป็นวัชพืชสะกด ทำในหนทางสู่ผลงานใหญ่หลวงของท่านอ้วนเสียเองในอนาคต”

“ท่านต้าเซียนกล่าวหนักไปแล้ว” อ้วนเสี่ยวลูบเคราใต้คางเบาๆ หัวเราะแห้งๆ “ห่างหายเนิ่นนานได้หวนมาพบพาน มาๆๆ ขอข้าได้ ร่วมรำดีมกับท่านต้าเซียนให้หน้าใจสักสามสาม”

“ท่านอ้วน สตรีที่ท่านให้เสาะหามาตลอดผู้นั้น...” ใจจู่ว่างซาม สุราลง ทำให้ซามสุราของอ้วนเสี่ยวที่ยื่นมาชนต้องพลาดเป้า “ใน ที่สุด ข้าก็หาพบแล้ว”

ไอ้ะ สุราอุ่นในซามกระบอกลงโต๊ะ บังเกิดไอร้อนสีขาว อ้วน เสี่ยวกลับลิ้มความเจ็บที่ถูกลวกหลังมือเพราะเงาร่วงคุ่นตาที่ประดังขึ้น ในหัวอกอีกครั้ง

“ท่านต้าเซียน...แน่ใจแล้วหรือว่าเป็นนาง?” อ้วนเสี่ยวรอกสุรา ร้อนเข้าปากจนหมดสิ้น กลับคืนสู่ความสุขุม “หลายปีมานี้ ลูกน้องข้า คอยเที่ยว...”

“มิผิดแน่” ปลายนิ้วใจจู่แต่หางตาที่เริ่มปรากฏริ้วรอย “บุตร ชายของนาง มีหางตาเป็นรูปลักษณะเดียวกับท่าน อย่างไรก็ตามนั้น”

“บุตรชาย? หรือน้องเค้า...นางมีบุตรกับข้า?” คล้ายกับว่าอ้วน เสี่ยวได้ยินเรื่องราวที่เหลือเชื่อที่สุดในแผ่นดิน “ครั้งนั้นที่นางไปโดยไม่

กล่าวลา หายไปจากสกุล ก็เพราะตั้งครมภ์บุตรของ...”

“ไม่นึกเลยว่าคนเจ้าสำอางอย่างท่านอ้วน ผู้มีบุตรลับๆ มากกว่าญาติข้างทาง ถึงกับตื่นเต้นกับหนึ่งในบุตรลับได้ถึงเพียงนี้” โจจู้ ล้วงผ้าอาบน้ำมันที่เขียนแผนที่ไว้จากอกเสื้อวางลงบนโต๊ะ “นางและ กงจื่อของท่าน...ที่แท้เร้นกายอยู่ในสกุลขงแห่งตั้งอิมมาตลอด”

“ว่าไงนะ? สกุลขง?” ให้อ้วนเสี้ยวสูดมกว่านี้ ก็ไม่อาจซ่อนเร้น อากากระตุกของกล้ำเนื้อได้ตา “บ้านขงเจี๋ย...ลูกน้องเก่าของอ้วนสุด? มีน่าเล่า...”

อ้วนเสี้ยวซึ่งตั้งท่าจะเดินจากศาลาเพื่อเรียกบุนทิวที่คอยอารักขา อยู่ห่างให้เข้ามาหากลับถูกโจจู้เอาไม้เท้าขวางไว้

“ท่านดำเขียน นี่...มันหมายความว่าอะไร?”

“ตกตึกหิมะคงจะตก ท่านอ้วน พอจะร่วมดื่มกันอีกสักชาม ได้หรือไม่?” โจจู้ขึ้นตาคืนจ้องตรงเข้าไปยังสวนลึกลับนัยน์ตาทั้งสอง ของอ้วนเสี้ยว “มีเวลาพอจะฟังนิมิตความฝันของข้าสักนิดหรือไม่?”

โธ๊ะ อ้วนเสี้ยวสบตาโจจู้ตรงๆ ระหว่างลมหายใจเข้าและออก ในที่สุดเขาก็ลดแขนลง ค่อยๆ กลับเข้ามาในศาลา

คำคืนปลายฤดูใบไม้ร่วงข้างบึงบัวนั้น โจจู้เสนอมภาพฝันของผู้บ้า คลั่งฉกหนึ่ง

และฝันนี้ ก็ก่อตัวเป็นฝันที่ซุกเร้นอยู่ในส่วนลึกภายในจิตใจของ จอมคน แต่ยังไม่เคยกล้าทำให้เป็นจริงตลอดมา

เป็นภาพฝันแสนงามของการสืบสกุล...ทั้งสามารถรักษาชื่อเสียง ทรงคุณธรรมของสกุลอ้วนไปตลอดกาล และยังสามารถจัดการกับความขัดแย้งที่แฝงอยู่ภายในสกุล

“พอลูกหลานมาก โอกาสที่จะมีผู้สืบสกุลที่เด่นล้ำก็ยิ่งมากขึ้น

เป็นธรรมดา หากแม่ไก่มีไม่มากพอ ไหนเลยจะปรากฏไอรสสวรรค์ที่
กลายเป็นธุ๋เป็นกระเรียนได้”

เดิมอ้วนเสี้ยวตั้งใจจะส่งคนไปขจัดปัญหาให้จบสิ้น พอได้ยินคำ
ของใจจู้ กลับบังเกิดความลังเลขึ้นมา

สตรีผู้เป็นเอกเทศมันใจ เอาแต่ใจตนเองผู้มีคิ้วที่เขิดอยู่ตลอดเวลา
เวลานี้ เพราะติดขัดด้วยขนบวิถึ ทำให้มีอาจได้รับศักดิ์ฐานะจากข้า
ไปตลอดชีวิต ออย่าว่าแต่ภรรยาหลวงเลย แม้กระทั่งภรยาน้อยก็ยังไม่
มีสิทธิ์ เราสองไม่อาจที่จะร่วมทางกันได้เลย...นางถึงกับไม่แยะขนบ
วิถึ เอ่ยปากถามข้าว่า คิดจะตัดขาดเครือญาติ ปฏิเสธสตรีมีสกุลที่
ผู้อาวุโสจัดสรรมาให้เป็นภรรยาแต่ง แล้วหนีไปกับนางอยู่เคียงคู่กันจน
สุดหล้าฟ้าเขียวหรือไม่...ข้าไม่อาจให้คำตอบ บอกเพียงว่าขอเวลาให้
ข้าไตร่ตรองอีกสักเล็กน้อย นางกลับไม่อ้อนวอน ไม่ต่อแยะ แต่หายไป
จากโลกของข้าโดยไม่ทิ้งคำพูดใดไว้เลยแม้กระทั่งคำลา...

เส้าเอ้อ ที่แท้หลายปีมานี้ เจ้าก็อาศัยอยู่เงียบๆ แถบริมขอบโลก
ของข้านี้เอง เจ้าคลอดบุตรชายให้ข้า เขา...เหมือนเจ้าหรือไม่? หรือว่า
คล้ายข้ามากกว่า

หากว่าเหมือนเจ้า เด็กน้อยผู้นี้จะต้องเป็นเจ้าตัวดีที่ดื้อรั้นเอา
แต่ใจใช้ได้แน่ๆ

อ้วนเสี้ยวทอดสายตาข้างบึงบัวด้วยแววตาอ่อนโยนได้แสง
จันทร์ ปล่อยความทรงจำล่องลอยไกลกลับไปยังค้ำคืนเย็นโปร่ง
กลางฤดูใบไม้ร่วง วันที่เขาได้พบเส้าเอ้อครั้งแรกในบ้านของอ้วนกุย
ญาติรุ่นอา ทันใดนั้นก็ต้องตะลึงด้วยภาพเหลือเชื่อที่ปรากฏอยู่เบื้อง
หน้า

“อา...”

ในคืนค่าปลายสารทฤดู บึงบัวผืนกฉิวเป็นน้ำแข็ง แต่กลับมี
กระเรียนตัวหนึ่ง กระเรียนที่เปล่งประกายแสงแสบตาในม่านรัตติกาล
อันมืดมิด ขนปีกสีขาวสะอาดแผ่แสงเรืองดูศักดิ์สิทธิ์บริสุทธิ์ดุจเทพ
กระเรียนจตุ ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้าอย่างไม่น่าเชื่อ ด้วยรูปร่างที่สูง
ใหญ่แข็งแรง ท่วงท่าปลอดโปร่งสูงส่ง่าเหนือธรรมชาติ เกิดมาอ้วนเสี้ยว
ไม่เคยเห็นกระเรียนที่สูงส่งจนพันวิสัยเช่นนี้ คล้ายดังว่ามันมาจาก
ฟากฟ้าสุรารัถย์ร่อนลงมาสู่โลกียวิสัยจริงๆ สองตาของอ้วนเสี้ยวไม่อาจ
เบนออกจากหงอนสีแดงสดเด่นในความมืดบนหัวของมัน ทั้งที่รู้ว่า
กระเรียนต้นเมฆมีหงอนสีแดงสดทั้งยังมีพิษ แต่เขาก็ยังไม่อาจต้านทาน
พิษอันแสนร้ายแรงนี้ได้

“ท่านดำเขียน นี่เป็นวิชาเทพหรือ? หรือว่า...” อ้วนเสี้ยวอดไม่ได้
ต้องขยี้สองตาอีกครั้ง

“เป็นของจริง” ใจจุ้เคาะไม้เท้าเบาๆ แต่ประหนึ่งลั่นค้อนยาม
รุ่งสาง ทะลวงแทรกซึมสู่กันบั้งหัวใจของอ้วนเสี้ยว “กระเรียนเทพจตุ
เผยตัวตนเพียงลำพัง อ้วนเสี้ยว...กลางอันใด?”

อ้วนเสี้ยว กลางอันใด?

หากเรื่องราวใดที่ดงามเสียจนเกินจริง มันก็เป็นไปได้ที่มันจะไม่
เป็นความจริง ยามนี้อ้วนเสี้ยวก้าวไปข้างหน้าอย่างไม่อาจควบคุม
ตนเอง คิดเพียงว่าจะพิสูจน์ความมีตัวตนของมันด้วยสองมือตนเอง
เพื่อรับสัมผัสความนุ่มละมุนของเส้นขน ลำคออ่อนบางที่บิดหักได้ง่าย
ด้วยฝ่ามือของเขา...มันทั้งดงาม ทั้งแปลกประหลาด ช่างเหลือเชื่อนัก
ในคำคืนที่เย็นจนน้ำแข็งจับตัว กลับมีกระเรียนสีขาวโดดเด่นมาอยู่
เหนือบึงบัวเนิ่นนานไม่ไปไหน เกรงร่างของมันเรียวยาว ก้าวอย่างมั่นคง
ปลอดโปร่งสูงส่ง่า อานุภาพแผ่ไพศาล ที่ยังยืนอยู่ ก็เพื่อพบปะกับ

สามัญชนเบื้องหน้าผู้นี้

และแล้ว มันก็ยื่นปากเรียวยาวลงไปในปีงับัว ไม่นาน ก็จิก
ลูกปลาลูกกึ่งติดปากขึ้นมา

อ้วนเสี้ยวพลันนึกได้ว่าตัวเองไม่เคยสังเกตวิธีการหาเหยื่อ
ของกระเรียนทั่วไป จึงไม่รู้ว่ามันเหมือนกับกระเรียนขาเบื่องหน้าตัวนี้
หรือไม่ มันมีท่วงท่าปลอดโปร่งไม่อวดโอ้ ทั้งที่สามารถหาอาหารที่หา
ได้ยากเย็นในช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงเช่นนี้ มันกลับไม่มีที่หาเหยื่อหึงเลย
แม้แต่บ่อย

“ท่านต้าเซียน มันกำลังทำอะไร? ไซ้แล้ว ร่ายระบำ มันกำลัง
ร่ายระบำ” อ้วนเสี้ยวผู้ถูกกดดันจากสกุลให้เติบโตใหญ่เกินวัยมาหลายปี
แทบจะลืมนึกไปว่าที่ปีมาแล้วที่เขาไม่เคยให้ร้องด้วยความลึกลับและ
ประหลาดใจเยี่ยงเด็กหนุ่มวัยเยาว์ “เห็นหรือยัง? มันกำลังร่ายระบำ
กรีดปีกร่ายระบำ...”

“...ระบำกระเรียน” ใจจู่สุดลมหายใจลึกลับ “ข้าฝึกฝนวิชาเซียน
มานานปี นี่ก็ยังคงเป็นคราแรกที่ข้าได้เห็นระบำกระเรียนในตำนานด้วย
ตา”

“กลางดี ท่านต้าเซียน นี่...” อ้วนเสี้ยวกำลังลุ่มหลงกับฉากงด
งามชวนฝันของระบำกระเรียนเบื้องหน้า “...ต้องเป็นกลางดีแน่ ไซ้
หรือไม่?”

“มารดาที่เป็นดังกระเรียน ย่อมมีโอกาสคลอดบุตรที่เป็นกระ
เรียนมากกว่ามารดาที่หัวอ่อนเยี่ยงแม่ไก่ ท่านอ้วน...”

พอเห็นอ้วนเสี้ยวคล้ายได้ยินไม่ได้ยิน ใจจู่ก็ขยับเท้าเล็กน้อย
เคาะไม้เท้าอีกครั้ง ทำเอากระเรียนที่อยู่แต่ในโลกของตนเองคล้ายตื่น
จากฝัน ทั้งมองทั้งก้าวไปหาคนทั้งสองด้วยความอยากรู้อยากเห็น